บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ กรณีศึกษาจากบริษัทซิเลซติกา (ประเทศไทย) ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จำแนกเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การเขียน
   1.1 ความหมายของการเขียน
   1.2 ความสำคัญของการเขียน
   1.3 ประเภทของงานเขียน
   1.4 ทฤษฎีการเขียนเพื่อการสื่อสาร
2. ความหมายของข้อผิดพลาดทางภาษา
3. ความหมายของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษา
4. ประเภทของข้อผิดพลาดทางภาษา
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเขียน

Robinson (1999) กล่าวการเขียนเกิดขึ้นเมื่อประมาณ 4,000-5,000 ปีโดยเริ่มด้วยอักษรภาพ (Proto-writing) การใช้อักษรลิ่ม (Cuneiform) ที่เมโสโปเตเมีย อักษรภาพ (Hieroglyphic) ของชาวอียิปต์ จากนั้นการเขียนก็ค่อย ๆ พัฒนาขึ้นมาจากอักษรภาพเป็นตัวอักษร (Alphabet) จากนั้นเริ่มถ่ายทอดตัวอักษรด้วยการลงบนกระดาษและพัฒนามาจนถึงปัจจุบันที่มีการเขียนผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของการเขียน

Sampson (1985) กล่าวว่าการเขียนเป็นการถ่ายทอดคำพูด (Utterances) ของภาษาพูดออกมาอย่างเป็นระบบด้วยสัญญลักษณ์ที่มองเห็นได้และยั่งยืน แต่การเขียนนั้นก็มีกฎเกณฑ์ที่ต่างจากภาษาพูด เช่น การลดรูป (Contraction) เช่น don’t I’ve he’s ปรากฏในภาษาพูดแต่ในภาษาเขียนมักจะเขียนเต็มรูปเป็น do not I have he is เพราะมีคนจำนวนมากที่เห็นว่าการลดรูปในการเขียนนั้นเป็นข้อผิดพลาดทางภาษาศาสตร์

คณะกรรมการวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (2550) กล่าวว่า การเขียน คือ การถ่ายทอด

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ความรู้สึก ความคิด และประสบการณ์ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ตัวหนังสือที่เขียนออกมาจะเป็นเครื่องหมายที่ใช้แทนเสียงพูด

สมพร มันตะสูตร แพ่งพิพัฒน์ (2540) กล่าวว่า การเขียนคือการสื่อสารความรู้สึก ความคิด ทัศนคติและอารมณ์เป็นตัวอักษรจากผู้เขียนถึงผู้อ่านซึ่งเป็นศิลป์อย่างหนึ่ง ส่วนหลักการ วิธีการ และทฤษฎีต่าง ๆ ที่นำมาเป็นประกอบการเขียนนั้นนับเป็นศาสตร์ ดังนั้นการเขียนจึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์

จากความหมายของการเขียนที่เสนอไว้ข้างต้นสรุปได้ว่า การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ทัศนคติและอารมณ์ของผู้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้อ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจ รับรู้ความคิดของผู้เขียน

2. ความสำคัญของการเขียน

คณะกรรมการวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (2550) กล่าวว่า การเขียนมีความสำคัญต่อมนุษย์อย่างยิ่งเพราะการเขียนเป็นการสื่อสารที่ช่วยให้มนุษย์สามารถเก็บรักษาและถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารได้นานกว่าทักษะการส่งสารประเภทอื่น การเขียนเป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอให้เกิดความชำนาญ ผู้เขียนที่ดีต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อรับสารและส่งสาร ในเรื่องหลักภาษา การใช้คำ สำนวน และประโยค โวหาร ระดับภาษา และความแตกต่างระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียนได้

คณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย (2551) กล่าวว่า ความสำคัญของการเขียนว่าเป็นเครื่องมือที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเพื่อ

1. ใช้เป็นเครื่องมือถ่ายทอดความเข้าใจ ความคิด ความรู้สึกของตนออกมาสู่ผู้อ่าน
2. ใช้เป็นเครื่องมือเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูล เช่น บันทึกประจำวัน บันทึกข้อความที่ประทับใจ
3. ใช้เป็นเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรม เช่น วัฒนธรรมทางภาษา การแต่งกาย หรือดนตรีที่จะต้องมีการเขียนบรรยาย
4. ใช้เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญา เช่น การจดบันทึกสิ่งที่ได้ฟังและได้อ่านเพื่อนำมาพัฒนาตนเองต่อไป
5. ใช้เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียน การใช้สำนวนโวหารและระดับภาษาที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาในงานเขียนทำให้ผู้อ่าน

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551) กล่าวว่า การเขียนเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยพัฒนาสติปัญญาและอารมณ์ของคนเราให้ดีขึ้นและการเขียนยังช่วยสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนในสังคม

3. ประเภทของงานเขียนเพื่อการสื่อสาร

การเขียนเพื่อการสื่อสารมีหลายประเภทโดยมีเนื้อหาและรูปแบบที่ต่างกัน ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้แบ่งประเภทของงานเขียนเพื่อการสื่อสารออกเป็นหลายประเภท ดังตัวอย่างต่อไปนี้

วรวุฒิ ภักดีบุรุษ (2552) แบ่งประเภทของการเขียนตามจุดประสงค์ในการเขียน ดังนี้

1. เขียนเพื่อให้ข้อมูลข่าวสาร เป็นการนำเสนอข้อเท็จจริง ข่าวสาร เรื่องราว หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น ข่าวข่าวประจำวัน สารคดี ประกาศ เป็นต้น สิ่งสำคัญของงานเขียนประเภทนี้คือการคำนึงความถูกต้องของเนื้อหาและความเป็นจริงที่เกิดขึ้นโดยไม่มีการแต่งเติมความคิดเห็นของผู้เขียน

2. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเชิงวิเคราะห์ วิจารณ์ แสดงทัศนะของบุคคลที่มีความเห็นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น บทความ บทวิจารณ์ข่าว เป็นต้น

3. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนเพื่อชักจูงหรือโน้มน้าวให้ผู้อ่านยอมรับเห็นพ้องกับความคิด ความต้องการและเกิดการตอบสนองในที่สุด เช่น ข้อความโฆษณา คำขวัญ

4. การเขียนความเพื่อให้ความบันเทิง เป็นการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ ความรู้สึกและจินตนาการ เช่น บทละครโทรทัศน์ บทเพลง บทร้อยกรอง นวนิยาย เป็นต้น

5. การเขียนเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นการเขียนด้านอื่น ๆ ที่มีวัตถุประสงค์เฉพาะ เช่น การเขียนคำชี้แจงในคู่มือ หรือคำอธิบายงานต่าง ๆ เช่น ใบปลิว แผนพับ และรวมไปถึงการเขียนจดหมายและบันทึกข้อความที่ใช้สื่อสารในองค์กรด้วย

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบายัน อิ่มสำราญ (2548) ได้จำแนกวัตถุประสงค์ของการเขียนโดยเพิ่มการเขียนอีกสองแบบ คือ

1. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนเพื่อจะตำหนิสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจจะเป็นบุคคลหรือเหตุการณ์ โดยตำหนิอย่างนุ่มนวลเป็นการติเพื่อก่อ โดยไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทำลายหรือกล่าวร้าย

2. การเขียนเพื่อกิจธุระ เป็นการเขียนเพื่อจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะและรูปแบบการเขียนที่แตกต่างกันออกไป เช่น การเขียนหนังสือราชการ การเขียนจดหมายธุรกิจ

พนิตนาฏ ชูฤกษ์ (2552) ได้แบ่งงานเขียนออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. การเขียนเชิงให้ความรู้ เป็นการเล่าสิ่งที่เป็นเรื่องจริงที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านได้รับข้อมูลหรือได้รับความรู้จากเรื่องนั้น ๆ การเขียนประเภทนี้จะเขียนแบบกว้าง ๆ ด้วยคำศัพท์ทั่วไปเพื่อให้ผู้อ่านรับรู้ข้อมูลแต่ไม่จำเป็นต้องใช้จินตนาการเช่น การเขียนเพื่อให้ข้อมูล ชื่อ สกุล ที่อยู่ แต่ไม่ได้อธิบายลักษณะของบุคคล

2. การเขียนเชิงพรรณา เป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องเขียนเพื่อให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการ

หรือเห็นภาพ ซึ่งผู้เขียนมักใช้คำคุณศัพท์เพื่อบรรยายลักษณะของนามหรือใช้คำกริยาวิเศษณ์เพื่อขยายกริยาอาการหรือการแสดงออก การเขียนพรรณาที่ดีจะต้องทำให้ผู้อ่านจินตนาการภาพได้

3. การเขียนแบบเล่าเรื่อง เป็นการเขียนที่ประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญคือ ตัวละคร ฉาก และกิจกรรมซึ่งการเขียนแบบเล่าเรื่องจากใช้คำกริยาที่แสดงอาการหรือท่าทาง และมีลำดับขั้นตอนเวลา การเขียนประเภทนี้มักจะเป็นประเภทนิยาย นิทาน หรือเรื่องสั้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเขียนนั้นเป็นเครื่องมือหนึ่งในการสื่อสารที่เริ่มขึ้นเมื่อหลายพันปีที่ผ่านมาซึ่งผู้เขียนใช้ถ่ายถอดความรู้สึกนึกคิดไปยังผู้รับสาร การเขียนยังเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการถ่ายทอดประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างบุคลต่าง ๆ ซึ่งผู้เขียนต้องความคิดและวิเคราะห์การทบทวนก่อนที่จะส่งสารออกไปยังผู้รับสารเพื่อให้การเขียนนั้นนำสารที่ถูกต้องสมบูรณ์ไปยังผู้รับสาร

4. ความสัมพันธ์ของการเขียนและการสื่อสาร

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2552) กล่าวว่า หัวใจของการสื่อสารคือ ภาษาที่คนใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างกันเพื่อให้เกิดความเข้าใจ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2552, หน้า 22) กล่าวว่าหัวใจของการสื่อสารคือ ภาษาที่ใช้ จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบายัน อิ่มสำราญ (2548, หน้า 6-8) ภาษาเป็นตัวกลางที่สร้างความเข้าใจของผู้ส่งสารและผู้รับสารให้ตรงกัน หากไม่มีภาษาใช้สำหรับการสื่อสารแล้วความใจซึ่งกันและกันระหว่างบุคคลหรือกลุ่มบุคคลก็จะเกิดปัญหาเช่นกันเพราะผู้ส่งสารก็ต้องถ่ายทอดควาทคิดและข้อมูลต่าง ๆ เป็นภาษาก่อนที่จะผ่านส่งไปยังผู้รับสาร ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและการสื่อสารเป็นดังภาพที่ 1

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ภาษาที่ไม่ได้ใช้ถ้อยคำหรืออวัจนภาษา ได้แก่ ท่าทาง เสียง แสง สี สัญญลักษณ์ที่สื่อความหมายได้ เช่น การพยักหน้า เป็นการตอบตกลง หรือไฟแดง เป็นสัญญาณจราจรให้หยุด

2. ภาษาถ้อยคำหรือวัจนภาษา ได้แก่ ภาษาพูด และภาษาเขียน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช (2552, หน้า 63-64) กล่าวว่า การสื่อสารประเภทนี้จะเกี่ยวข้องกับโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาอย่างชัดเจน และการสื่อประเภทนี้มักจะเป็นการสื่อสารแบบเป็นทางการบ่อยครั้งที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารจะต้องใช้ทั้งวัจนภาษาและอวัจนะภาษาร่วมกัน เพื่อให้การสื่อสารนั้นบรรลุความเข้าใจต่อกัน และการเขียนเป็นหนึ่งในทักษะเพื่อการส่งสารที่จะต้องอาศัยการวิเคราะห์ถึงจุดมุ่งหมายในการส่งสาร วิเคราะห์ว่าผู้รับสารเป็นใคร และวิเคราะห์โอกาสที่จะส่งสารให้เหมาะสมดังนั้นการเขียนจึงมีความสัมพันธ์กับการสื่อสารอย่างยิ่ง

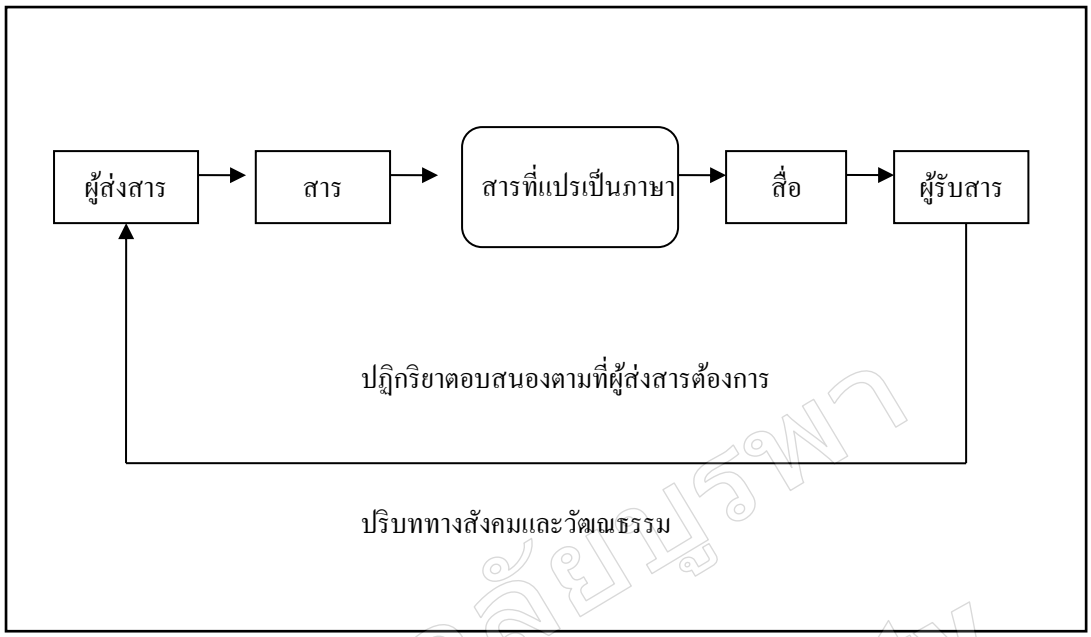

ภาพที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและการสื่อสาร (จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบายัน อิ่มสำราญ, 2548, หน้า 8)

คณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย (2551) ได้กล่าวถึง ความสัมพันธ์ของภาษาและการสื่อสารไว้ 3 ประเภทคือ 1. ความสัมพันธ์ด้านความหมายที่สารหรืองานเขียนนั้นต้องมีความหมายชัดเจนถูกต้องเพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจและรับรู้ความหมายร่วมกันได้ครบถ้วนสมบูรณ์พร้อมทั้งตอบสนองได้อย่างเหมาะสม 2. ความสัมพันธ์ด้านวัตถุประสงค์ของการเขียนได้อย่างชัดเจนว่าผู้เขียนมีวัตถุประสงค์อย่างไรในการเขียนให้ผู้อ่านรับรู้ข้อมูลข่าวสารต้องการให้ความบันเทิงกับผู้อ่าน ต้องการให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์หรือต้องการให้มีการประสานงานกัน 3. ความสัมพันธ์ด้านบทบาทหน้าที่ของผู้เขียนในฐานะผู้ส่งสารและผู้อ่านในฐานะผู้รับสารจะต้องมีร่วมกันเพื่อให้การสื่อสารเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ผู้เขียนมีหน้าที่ที่จะต้องหาความรู้และเนื้อหาของสารที่ต้องการสื่อสารเป็นอย่างดี กำหนดจุดมุ่งหมายในการเขียนให้จัดเจนเข้าใจและคำนึงถึงความสามารถในการรับรู้ของผู้อ่านโดยประเมินจากพื้นความรู้ ประสบการณ์และทัศนคติของผู้อ่าน รวมทั้งมีความจริงใจและเปิดกว้างรับข้อคิดเห็นของผู้อ่าน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเขียนนั้นมีทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์ต่อการสื่อสาร เพราะการเขียนเป็นทั้งเครื่องมือและกระบวนการในการสื่อความหมายเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจวัตถุประสงค์โดยที่ผู้เขียนจะต้องมีความรู้อย่างชัดเจนในความหมายและจุดประสงค์ของการเขียน

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

พร้อมทั้งรู้จักบทบาทของตนในฐานะผู้เขียนและรู้จักวิเคราะห์ผู้อ่านสารด้วย จึงจะทำให้ผู้เขียนสามารถเขียนผลงานให้สื่อสารบรรลุตามวัตถุประสงค์ได้

วรวรรธน์ ศรียาภัย (2551) กล่าวว่า ประกาศเป็นส่วนหนึ่งของการเขียนเพื่อการประชาสัมพันธ์ และรุ่งรัตน์ ชัยสำเร็จ (2546) ได้แสดงความเห็นว่าการเขียนเพื่อการประชาสัมพันธ์นั้นผู้เขียนจำเป็นต้องมีความสมารถในการเขียนอย่างมากเนื่องจากการเขียนสามารถเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารได้ถึงกลุ่มคนต่าง ๆ จำนวนมาก ครอบคลุมและบ่อยครั้งกว่า การเขียนที่ดีจะต้องสื่อความหมายได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เขียนจะต้องให้ความสำคัญกับการเลือกสรรถ้อยคำภาษา การเรียบเรียงประโยค การแบ่งย่อหน้าเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจถูกต้อง

จากคำกล่าวข้างต้นจึงแสดงให้เห็นว่า ภาษาและความถูกต้องที่ใช้งานการเขียนประกาศที่มีข้อผิดพลาดปรากฏอยู่อาจจะทำให้ความชัดเจนและถูกต้องของประกาศนั้นลดน้อยลง ดังนั้นการศึกษาถึงข้อผิดพลาดในการเขียนประกาศจึงเป็นประเด็นในการเขียนที่น่าสนใจอย่างหนึ่ง

ความหมายของข้อผิดพลาดทางภาษา

ทุกภาษาล้วนมีกฎไวยากรณ์ทางภาษา แต่ละภาษาก็มีกฎที่แตกต่างกันออกไปดังนั้นหากผู้เขียนต้องเขียนภาษาอังกฤษ โดยที่ภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาที่หนึ่งของตนแล้ว ผู้เขียนต้องเพิ่มความระมัดระวังในเขียนมากขึ้นเพราะภาษาเขียนนั้นมีความซับซ้อน มีการลำดับขั้นตอนและการบรรยายความคิด (Robinson & Modery, 1986) ข้อผิดพลาดที่เกิดในงานเขียนจะทำให้ผู้อ่านเสียอรรถรสในเนื้อเรื่องเนื่องจากข้อผิดพลาดทางภาษาที่ปรากฏในงานเขียน นักวิจัยหลายท่านที่ให้นิยามของข้อผิดพลาดทางภาษาไว้ดังนี้

Norrish (1983) กล่าวว่า ข้อผิดพลาดทางภาษาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ภาษาโดยที่ผู้เรียนสร้างภาษาขึ้นมาโดยมีข้อผิดพลาดซ้ำหลายครั้ง เนื่องจากผู้เรียนยังขาดการเรียนรู้ภาษาที่สองอย่างถูกต้องและทำให้เกิดข้อผิดพลาดซ้ำอีก ตัวอย่างเช่น การใช้คำกริยาช่วย (Modal verb) ตามด้วย to เช่น *I must to go to the shop* เกิดจากการที่ผู้เรียนภาษาที่สองได้เรียนรู้การใช้ “to” หลังคำกริยา เช่น need to หรือ want to แล้วผู้เรียนจึงนำ to มาใช้กับคำกริยาช่วย ผู้เรียนจะสร้างข้อผิดพลาดนี้ไปจนกว่าจะได้เรียนรู้ว่าคำกริยาช่วยไม่ต้องตามด้วย to

Corder (1985) กล่าวว่า ข้อผิดพลาดทางภาษาเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในช่วงที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้ระบบและกฎเกณฑ์ของภาษาที่สอง แต่ผู้เรียนใช้ภาษานั้นอย่างไม่ถูกต้องและก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในระหว่างที่ผู้เรียนกำลังพัฒนาการใช้ภาษาที่สองให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์

Dulay, Burt and Krashen (1982) กล่าวว่า ข้อผิดพลาดทางภาษาเป็นข้อผิดพลาดที่พบในการพูดและการเขียนของผู้เรียนที่สร้างขึ้นมาระหว่างการเรียนรู้ภาษาที่สองแล้วเบี่ยงเบนไปจาก

หลักภาษาที่ถูกต้อง การที่ผู้เรียนภาษาที่สองสร้างข้อผิดพลาดระหว่างการเรียนรู้นั้นนับว่าเป็นเรื่องปกติ

ราชบัณฑิตยสถาน (2553, หน้า 152) กล่าวว่า ข้อผิดพลาดคือการใช้ภาษาพูดหรือการเขียนของผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่เจ้าของภาษาหรือผู้ที่รู้ภาษาดีเห็นว่ายังบกพร่องหรือไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจเป็นคำ โครงสร้างประโยคที่ไม่สมบูรณ์ก็ได้

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าข้อผิดพลาดทางภาษาคือภาษาที่ผู้เรียนสร้างขึ้นมาระหว่างที่เรียนรู้ภาษาที่สองหรือเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแต่เป็นภาษาที่ยังคงมีข้อบกพร่อง ไม่สมบูรณ์หรือเบี่ยงเบนไปจากโครงสร้างที่ถูกต้องของภาษานั้น และการที่ผู้เรียนสร้างข้อผิดพลาดขึ้นมาระหว่างที่เรียนรู้ภาษาที่สองเป็นปรากฏการณ์ปกติ

ความหมายของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษา

ราชบัณฑิตยสถาน (2553,หน้า 152-153) อธิบายว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาเป็นการศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาที่สองและเป็นเครื่องมือตรวจสอบว่าผู้เรียนใช้กลวิธีใดในการเรียน พยายามหาสาเหตุของข้อผิดพลาด และหาข้อมูลเพื่อระบุถึงความยากง่ายในการเรียนเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการสอนหรือเตรียมวัสดุการสอน

Corder (1985) กล่าวว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์ที่มุ่งเน้นศึกษากระบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนซึ่งใช้การวิเคราะห์นี้เป็นเครื่องมือในการอธิบายความรู้และเข้าใจของผู้เรียนว่าสอดคล้องกับความรู้ที่ผู้สอนถ่ายทอดให้อย่างไร และใช้ข้อมูลจากการวิเคราะห์นี้ข้อมูลเพื่อหาแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น

Dulay and others (1982) การวิเคราะห์ คือ การระบุข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในภาษาต่าง ๆ เพื่อจำแนกประเภทของการเขียนที่ผิดหรือเบี่ยงเบนไปจากโครงสร้างหรือความหมายภาษาที่ถูกต้อง

อุดม ศรีนนท์ (2542 อ้างถึงใน สุรีพันธ์ เทพอุด, 2543) กล่าวว่าการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นวิธีศึกษาการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยสังเกตจากงานเขียนหรือคำพูดของผู้เรียนภาษาที่สองที่เบี่ยงเบนไปจากโครงสร้างหรือความหมายของภาษาที่ผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่กำลังศึกษาอยู่

จากนิยามข้างต้นที่นักวิชาการและนักวิจัยได้กล่าวไว้จึงสรุปได้ว่าการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นการศึกษากระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองจากการเขียนหรือคำพูดที่เบี่ยงเบนไปจากโครงสร้างหรือความหมายของภาษาและนำมาอธิบายความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมีหลากหลายประเภท Richards (1971) แบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 4 ประเภทคือ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

1. การสรุปเกินการ (Overgeneralization) เป็นภาษาที่ผู้เรียนสร้างขึ้นมาจากประสบการณ์ที่เคยพบมาจากโครงสร้างของภาษาที่สองแต่เป็นภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ของภาษานั้น ๆ เช่น he can sings, we are hope, it is occurs, he come from.

2. ความไม่รู้ในกฎเกณฑ์และข้อยกเว้น (Ignorance of rules and restrictions) ข้อผิดพลาดนี้คล้ายคลึงกับการสรุปเกินการที่ภาษามีกฎเกณฑ์และข้อยกเว้นแต่หากผู้เรียนไม่รู้ถึงข้อยกเว้นหรือกฎแล้วนั้นก็จะก่อให้เกิดความผิดพลาดได้

3. ความเข้าใจผิดในหลักภาษา (False concepts hypothesized) เกิดจากการสอนภาษาแบบที่ไม่ถูกต้อง เช่น *one day it was happen: he is speaks French*

4. การใช้กฎเกณฑ์ไม่ครบถ้วน (Incomplete application of rules) เกิดจากการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาแต่ผู้เรียนนำกฎเกณฑ์มาใช้ได้ไม่สมบูรณ์แล้วก่อให้เกิดความผิดพลาดทางภาษา จะเห็นตัวอย่างได้ชัดเจนจากประโยคคำถามที่ใช้รูปแบบประโยคบอกเล่า how *long it take?*

Dulay and others (1982) นำเสนอประเภทของจำแนกข้อผิดพลาดออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic category) ข้อผิดพลาดโดยการเปรียบเทียบ (Comparative taxonomy) และข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างพื้นผิว (Surface strategy taxonomy) ซึ่งจะกล่าวในรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. จำแนกตามหลักภาษาศาสตร์ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์นั้นจำแนกข้อผิดพลาดตามองค์ประกอบของภาษา ได้แก่ ระบบเสียง (Phonology) ระบบไวยากรณ์และหน่วยคำ (Syntax and morphology) กลุ่มคำและคำศัพท์ (Semantics and vocabulary) ลีลา (Discourse) ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านระบบไวยากรณ์จะต้องระบุให้ชัดเจนว่าข้อผิดพลาดที่พบเกิดขึ้นในส่วนใดของประโยคเช่นพบในประโยคหลัก (Main clause) หรือประโยคย่อย (Subordinate clause) หรือส่วนใดของประโยคเช่น นามวลี กริยาวลี กริยาช่วย คำบุพบท คำกริยาวิเศษณ์ คำวิเศษณ์ ที่มีข้อผิดพลาดปรากฏอยู่

ผู้เขียนหนังสือเรียนนำหลักด้านภาษาศาสตร์ไปแบ่งเนื้อหาบทเรียนในการเรียนภาษาในขณะที่หนังสือเรียนสำหรับผู้เรียนรู้ภาษาที่สองนั้นโดยแบ่งบทเรียนตามหัวเรื่อง เช่น การซื้อขายสินค้า การขอเช่าที่พักอาศัย ในทำนองเดียวกันเหล่านักวิจัยก็ใช้หลักภาษาศาสตร์ในการบันทึกข้อผิดพลาดที่พบ ถึงแม้ว่าบางครั้งนักวิจัยอาจจะแบ่งกลุ่มข้อผิดพลาดออกเป็นหัวข้ออื่น ๆ แต่นักวิจัยก็มักจะระบุลักษณะทางภาษาศาสตร์เข้าไปด้วย เช่น ข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาที่หนึ่งด้านการใช้คำกริยาช่วย ข้อผิดพลาดด้านระบบการออกเสียง ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ เป็นต้น

Dulay and others (1982) ได้ยกตัวอย่างการศึกษาข้อผิดพลาดของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในต่างประเทศและผู้ที่เป็นผู้ดูแลนักเรียนต่างชาติ ของ Burt & Kipasky (1972) ที่

ทั้งคู่ได้แบ่งข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ รายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Burt & Kipasky (1972)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
1. โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ	
1.1 องค์ประกอบไม่สมบูรณ์	
1.1.1 การละ “it” และ “there” ที่เป็นประธานของประโยคการละ “be” ที่เป็นภาคแสดงของประโยค	(There) Was a riot last night? We (are) too big for the pony
1.1.2 การละสรรพนามที่เป็นกรรมของประโยค	I bought (it) in Japan
1.1.3 การละสรรพนามที่เป็นประธานของประโยค	My mother been the first wife of our father. (She) Always lead the other wives wherever they are invited.
1.2 จัดลำดับองค์ประกอบผิดพลาด	
1.2.1 วางกริยาก่อนประธานของประโยค	Escape the professor from prison.
1.2.2 การสลับตำแหน่งของกริยาและประธานของประโยค	English use many countries.
2. ระบบกริยาช่วย	
2.1 การใช้ do	
2.1.1 ใช้ do ในประโยคคำถามและประโยคปฏิเสธ	Never do you must split like that.
2.1.2 ไม่ใช้ do ในประโยคคำถาม	Why (do) we bow each other?
2.1.3 ใช้ do ซ้ำในประโยคบอกเล่า (Affirmative sentences)	He does spend his holidays always at Bemin.
2.1.4 ไม่ใช้ do ในประโยคปฏิเสธ	He (does) write not good book.
2.2 การใช้ Have และ Be	
2.2.1 สร้างประโยคการณ์สมบูรณ์ (Perfect) และ ภาวะต่อเนื่อง (Progressive) ไม่ถูกต้อง	We are stayed here already three weeks.

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ตารางที่ 1 (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
2.2.2 สร้างประโยคกรรมวาจกด้วยกริยาช่วยไม่ถูกต้อง	I have impressed with Plato.
2.2.3 ละคำกริยา “be”	My mind (is) always worried.
2.2.4 ใช้ do ร่วมกับ be ผิด	Do they be happy?
2.3 การใช้กริยาช่วย (Modal Verb)	
2.3.1 สร้างประโยคคำบอกเล่าผิด	We should studying tonight.
2.3.2 เข้าใจผิดเรื่องกาล (Tense) และกริยาช่วย (Modal)	You have could do it if you wanted to.
2.4 การใช้กริยาช่วยไม่เหมาะสมในประโยคคำถามห้อยท้อย (Tag question)	She has been smoking less, isn’t it?
3. ประโยคกรรมวาจก	
3.1 การสร้างประโยคกรรมวาจก	
3.1.1 ใช้กริยาในประโยคกรรมวาจกผิด	Each cushion given by our priest.
3.1.2 ใช้รูปประโยคแบบกรรมวาจกในประโยคกรรตุวาจก	The traffic jam was held up by my brother.
3.1.3 ละคำบุพบทหรือใช้คำบุพบทก่อนหน้าประธานของประโยคผิด	She is not allow to her parents to go.
3.1.4 ใช้ประโยคแบบกรรตุวาจกในรูปประโยคกรรมวาจก	Everything covered insurance against fire.
3.2 ใช้กรรมวาจกไม่เหมาะสม	
3.2.1 ใช้อกรรมกริยาในประโยคกรรมวาจก	He was arrived early.
3.2.2 ใช้ประโยคกรรมวาจกผิดในประโยคความซ้อน	Mark was hope to become a football player.
4. สันธานแสดง	
4.1 กริยาที่มีประธานและกริยาที่ไม่มีประธาน (Limited and unlimited verb)	Why don’t you go and have car.

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ตารางที่ 1 (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
4.2 การวางคำเชื่อมผิดตำแหน่ง	I got up after I brush my teeth.
4.2.1 วาง after ผิดตำแหน่ง	He broke his leg since he has thrown
4.2.2 วาง since ผิดตำแหน่ง	away his skis
4.2.3 วาง while ผิดตำแหน่ง	While you can't come in, I'm in here
4.3 รูปวลีหลังสันธานแสดงเวลา	
4.3.1 อนุประโยคไม่สอดคล้อง	After he goes, we will read a story.
4.3.2 that เป็นส่วนเกินในประโยค	After that we walked, we felt very warm.
4.4 การเลือกภาคแสดง	
4.4.1 สับสนในการเลือกกริยาที่สอดคล้องกับประธานและกริยาที่ไม่มีประธาน	I lost my wallet until Juan gave it.
4.4.2 ความซับซ้อนในการเปลี่ยนกริยาให้สอดคล้องกับประธาน (Limitedness Verb)	She kept her patience while the baby was repeatedly dropping his spoon.
4.4.3 ใช้ประโยคปฏิเสธกับคำเชื่อมผิด	We has to water the garden after it hadn't rained recently.
4.4.4 ใช้คำในภาคแสดงตอนท้ายประโยคผิด	Life is complicated while you are old.
4.5 การใช้คำเกินในประโยค (Superficial tense agreement)	
4.5.1 ใช้ before after until และ while เป็นคำเกินในประโยค	After our last pennies have been spent we wanted to continue on our way home.
4.5.2 ใช้ while ในประโยคการณ์สมบูรณ์ไม่สอดคล้องกับเนื้อความ	While you have worked, I make phone calls.

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ตารางที่ 1 (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
4.5.3 ใช้ since เป็นคำเกินในประโยค	They are studying in this school since they are six years old.
4.5.4 ใช้ will เป็นคำเกินในประโยคที่กล่าวถึงอนาคต	Before you will leave your will kiss Granma.
5. ประโยคเติมเต็ม (Sentential complement)	
5.1 โครงสร้างอนุประโยค (Subordinate construction)	
5.1.1 วางอนุประโยคผิดละดับ	Rufus hopes that is going to U.S.A. soon.
5.2 การวางตำแหน่งของนามวลี	(It) Is very hard for me to learn
5.2.1 การละตัวแทนประธานของประโยค (Surrogate subject)	English right.
5.2.2 ใช้ it และ there เป็นตัวแทนประธานของประโยคผิด	He is raining today. It will be some club meeting on Tuesday.
5.3 การใช้กริยารูปกลาง (Infinitive) และรูปกริยาเป็นนาม (Gerunds)	
5.3.1 การละประธานของประโยค	It astonishes me to be here; I thought you were in London.
5.3.2 สร้างประโยคด้วยคำที่ไม่ใช่ประธานของประโยค	For me failing the exam would make mother upset.
5.3.2 สร้างประโยคโดยไม่มีประธาน	For to catch the bus, go to the next corner.
5.3.4 การใช้ make let have และ find	Taxes make people to be miserable. You must have Cielo to bake some delicious bread.

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ตารางที่ 1 (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
5.3.5 ใช้ประธานของประโยคเป็นประธานของอนุประโยค (Main clause)	Volkswagen buses are impossible to go fast.
5.3.6 ใช้ประธานของประโยคเป็นกรรมของอนุประโยคหลัก	A girl was decided to play the piano.
5.3.7 สร้าง รูปกริยาเป็นนามหลังคำบุพบทผิด	You must not discourage him from write what he must.
5.4 การเลือกใช้ประเภทของส่วนเติมเต็มของความหมายของคำกริยาหลัก	
5.4.1 ใช้ประพจน์และการกระทำกำหนดรูปแบบประโยค	Mark thinks the beans needing fertilizer.
5.4.2 การเลือกคำกริยารูปกลาง	We will offer carrying the furniture.
5.4.3 การเลือกรูปกริยาเป็นนาม	Most of the pupils enjoy to have a holiday.
5.4.4 ส่วนเติมเต็มหลังกริยาช่วยผิด	I will enjoy to swim.
6. ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (Psychological predicate)	
6.1 เรียงลำดับประธานและกริยา	
6.1.1 สลับลำดับของคำกริยาแสดงความรู้สึกกับประธานของประโยค	The cat is on the table, but my father doesn't bother that.
6.1.2 เรียงลำดับคำกริยาแสดงความรู้สึกโดยตรงของประธานกับกรรมผิด	And physical geography prefer me more than anything else.
6.2 สร้างประโยคด้วยการสลับคำกริยา	
6.2.1 ใช้ผู้แสดงความรู้สึกเป็นประธานของประโยค	I delight that you are so thin.
6.2.2 ใช้คำบุพบทที่ผิดกับคำกริยาแสดงความรู้สึก	We were all bored about his teaching.

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ตารางที่ 1 (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
6.2.3 สลับคำกริยาแสดงความรู้สึกด้วย -ed และ ing	Tell me what you are disgusting by.
6.2.4 ละผู้กระทำหรือผู้แสดงความรู้สึกในประโยค	When American excite, they talk too fast for me.
6.2.5 ใช้คำแสดงความรู้สึกผิด	Sarah annoys that the ice cream is so soft.
6.3 ส่วนขยายหรือคำคุณศัพท์โดยตรง	
6.3.1 เรียงลำดับส่วนขยายโดยตรงผิด	The broken vase was furious to the shopkeeper.
6.3.2 ใช้คำคุณศัพท์เป็นคำกริยา	It sad me in my heart to leave you.
6.4 สลับส่วนขยายหรือคำคุณศัพท์	
6.4.1 เรียงลำดับด้วยการสลับส่วนขยายผิด	He is easy learning mechanical things.
6.4.2 เรียงลำดับในประโยคผิด	He thinks you important to hurry up.
6.4.3 การสร้างประโยคที่เนื้อความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน	She finds easy to make delicious the food.

Dulay and other (1982) ยังได้ยกตัวอย่างการศึกษาถึงข้อผิดพลาดของ Politzer and Ramiraz (1973) โดยแบ่งประเภทข้อผิดพลาดออกเป็นประเภทหลักและแยกย่อยประเภทข้อผิดพลาดตามองค์ประกอบส่วนต่าง ๆ ของประโยคคือข้อผิดพลาดในระดับหน่วยคำ (Morphology) ใช้คำนำหน้านาม “a” หรือ การเติม “-ed” ผิดในคำกริยาอปกติที่เป็นรูปอดีตกาล ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ (Syntax) เช่น การละคำนำหน้านาม (Article) คำนามวลี (Noun phrase) หรือการใช้คำนามเอกพจน์แทนพหูพจน์ ดังตัวอย่างในตารางที่ 2

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ตารางที่ 2 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Politzer & Ramiraz (1973)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
1. หน่วยคำ (Morphology)	
1.1 ใช้คำกำกับนามที่ไม่เจาะจงผิด	
1.1.1 ใช้ a แทน an หน้าคำนามที่ขึ้นต้นด้วยสระ	a ant
1.1.2 ใช้ an แทน a	an little ant
1.2 ใช้การแสดงความเป็นเจ้าของผิด	
1.2.1 การละ ‘s	the man feet
1.3 ใช้กริยาของประธานเอกพจน์บุรุษที่ 3 ผิด	
1.3.1 ไม่เติม –s	The bird help man.
1.3.2 เติม –s ผิด	The apple fall downs.
1.4 ใช้ ประโยคอดีตกาล (Simple past tense) ผิด	
1.4.1 ประโยคอดีตกาลปกติ	
1.4.1.1 การละ –ed	The bird he save him.
1.4.1.2 การเติม –ed ในคำที่เป็นรูปอดีตกาลแล้ว	He callleded.
1.4.2 ประโยคอดีตกาลอปกติ (Irregular past tense)	
1.4.2.1 ใช้กฎเกินการโดยเติม –ed	He putted the cookie there.
1.4.2.2 ใช้คำที่ไม่ใช่อดีตกาลมาแทน	He fall into the water.
1.4.2.3 ใช้กริยาช่องที่ 3 (Past participle) แทน	I been near him.
1.5 ใช้กริยาช่องที่ 3 (Past Participle) ผิด	He was call.
1.5.1 การละ –ed	
1.6 ใช้คำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในการเปรียบเทียบผิด	He got up more higher.
1.6.1 ใช้ more+er	

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ตารางที่ 2 (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
2. วากยสัมพันธ์ (Syntax)	
2.1 นามวลี (Noun phrase)	
2.1.1 ตัวบ่งชี้ (Determiners)	
2.1.1.1 การละคำนำหน้านาม (Article)	He no go in hole.
2.1.1.2 ใช้ คำนำหน้านามชี้เฉพาะแทนคำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ	He fall down on the head.
2.1.1.3 ใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของร่วมคำกำกับนาม	He put it in the his room.
2.1.1.4 ใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของผิด	The little boy hurt its leg.
2.1.2 การแปลงเป็นนาม (Norminalization)	
2.1.2.1 ใช้คำกริยาช่องที่1 แทนการเติม –ing	by to cook it
2.1.2.2 การละคำบุพบท “by”	The dove helped him outing leaf on the water.
2.1.3 จำนวน (Number)	
2.1.3.1 ใช้เอกพจน์แทนพหูพจน์	He got some leaf.
2.1.3.2 ใช้พหูพจน์แทนเอกพจน์	He stab him in the feet.
2.1.4 การใช้คำสรรพนาม	
2.1.4.1 การละคำสรรพนามประธาน	(He) pinch the man.
2.1.4.2 การละคำสรรพนามหุ่น (Dummy pronoun) “it”	Is (it) nice the help people.
2.1.4.3 การละคำสรรพนามกรรม	I don’t know (it) in English.
2.1.4.4 ใช้คำสรรพนามที่เป็นประธานซ้ำซ้อน	My brother he go to Maxico.
2.1.4.5 สลับคำสรรพนามตามเพศหรือจำนวน	So he can eat it (referring to apples)
2.1.4.6 ใช้ “me” เป็นประธาน	Me forgot it.

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ตารางที่ 2 (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
2.1.5 การใช้คำบุพบท (Preposition)	
2.1.5.1 การละคำบุพบท	He come (to) the water.
2.1.5.2 การใช้คำบุพบทผิด	He fell down from (แทน on, into?) the water.
2.2 คำกริยาวลี (Verb Phrase)	
2.2.1 การละคำกริยา	
2.2.1.1 การละคำกริยาหลัก	He (fell?) in the water.
2.2.1.2 การละคำกริยา ‘be”	He in the water.
2.2.2 การใช้ประโยคภาวะต่อเนื่อง(Progressive tense)	
2.2.2.1 การละคำกริยา “be”	He going
2.2.2.2 การใช้กริยาช่องที่1 แทนคำกริยา -ing	The bird was shake his head.
2.2.2.3 การใช้คำกริยาช่องที่ 2 แทนคำกริยา -ing	The man shooting (shot?) with a gun.
2.2.3 ความสอดคล้องของประธานและกริยา	
2.2.3.1 ประธานและกริยาไม่สอดคล้องกัน	You be friends.
2.2.3.2 ประธานไม่สอดคล้องกับจำนวน	The apples was coming down.
2.2.3.3 ประธานและกาลไม่สอดคล้องกัน	I didn’t know what it is.
2.3 โครงสร้างแบบคำกริยาและคำกริยา	
2.3.1 การแทรกประโยคแบบคำนามและกริยาด้วยประโยคด้วยคำนามและกริยา	I go to play. (I go and I play)
2.3.2 การละ “to” ในประโยคที่มีประธานเดียว	I go play.
2.3.3 การละ “to” ในประโยคที่มีโครงสร้างกริยาและกริยา	I see a bird got the leaf.
2.3.4 การใช้เติมตัวบ่งชี้อดีตกาลในกริยาหลัก	He was going to fell.

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ตารางที่ 2 (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
2.4 ลำดับคำ	
2.4.1 ประธานของโยคซ้ำซ้อน	The bird (object) he was gonna shoot it.
2.4.2 การวางส่วนขยายนามไว้หลังคำนาม	He put it inside his house a little round.
2.5 การเปลี่ยนรูป (Some transformations)	
2.5.1 การเปลี่ยนประโยคปฏิเสธ	
2.5.1.1 ใช้ “no” หรือ “not” ได้ไม่มีกริยาช่วย “do”	He not pay anymore.
2.5.1.2 ปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ	They won’t have no fun.
2.5.2 การเปลี่ยนรูปคำถาม	
2.5.2.1 การละคำกริยาช่วย	How the story help?
2.5.3 การเปลี่ยนรูป ‘there”	
2.5.3.1 ใช้ ‘is” แทน ‘are”	There is these hole.
2.5.3.2 การละ “there”	Is one bird.
2.5.3.3 ใช้ “it was” แทน “there was”	It was round things.
2.5.4 การเปลี่ยนอนุประโยคย่อย	
2.5.4.1 ใช้ “for” แทน “so that”	For the ant could get out.
2.5.4.2 ใช้การบอกเล่าแทนการตั้งเงื่อนไข	So he don’t kill the bird.

2. จำแนกข้อผิดพลาดโดยหลักการเปรียบเทียบสองภาษา

เป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยเปรียบเทียบโครงสร้างระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองด้วยการสังเกตข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาที่สองเทียบกับข้อผิดพลาดของเด็กที่เรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง การจำแนกข้อผิดพลาดด้วยวิธีนี้สามารถแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็นสองกลุ่มคือ ข้อผิดพลาดช่วงพัฒนาการ (Developmental errors) และข้อผิดพลาดภายในภาษา (Intralingual errors)

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ข้อผิดพลาดช่วงพัฒนาการ เป็นข้อผิดพลาดคล้ายคลึงกับข้อผิดพลาดที่เด็กสร้างขึ้นมาระหว่างการรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง แต่ข้อผิดพลาดช่วงพัฒนาการเกิดขึ้นในการพูดหรือการเขียนของผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศยังมีข้อบกพร่องหรือไม่สมบูรณ์อยู่ เช่น Dog eat it. ประโยคนี้มีการละคำนำหน้านามและตัวบ่งชี้รูปอดีต ข้อผิดพลาดในประโยคนี้จัดเป็นข้อผิดพลาดช่วงพัฒนาการเนื่องจากเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งสามารถสร้างข้อผิดพลาดนี้ได้เช่นเดียวกัน

ข้อผิดพลาดภายในภาษา เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย (Targeted languages) ไม่สมบูรณ์ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดทางโครงสร้างของวลีหรือประโยคที่คล้ายคลึงกับภาษาที่หนึ่ง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดภายในภาษาสามารถเกิดขึ้นได้จากได้การแปลความหมายประโยคหรือวลีตามหลักโครงสร้างภาษาที่หนึ่ง เช่น Dog eat it สามารถสื่อความหมายได้ว่า the dog ate it.

3. จำแนกข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยค

Dulay and other (1982) กล่าวถึง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่มุ่งศึกษาโครงสร้างพื้นผิวของประโยคว่าผู้เรียนภาษาอาจจะละคำสำคัญ เพิ่มคำที่ไม่จำเป็น สร้างรูปแบบคำผิด หรือเรียงลำดับคำผิด การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคเป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากกระบวนการเรียนรู้และเข้าใจภาษาที่สองของผู้เรียนอย่างมีหลักการ ผลการวิเคราะห์ที่ได้นั้นแสดงถึงการเรียนรู้หลักภาษาเบื้องต้นไม่ใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากความเกียจคร้านหรือเหนื่อยล้าของผู้เรียน ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคแบ่งได้ดังต่อไปนี้

3.1 การละคำ (Omission)

เป็นข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเมื่อมีคำหรือหน่วยคำที่จำเป็นในประโยคขาดหายไปแล้วทำให้ความหมายอื่นที่แฝงอยู่ในประโยคหายไป คำบางคำสามารถละได้แต่บางครั้งก็มีการละคำที่ไม่ควรละด้วยเช่นกัน การละคำแบ่งออกเป็นสองประเภทคือ การละหน่วยคำหลัก (Content morphemes) และการละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์ (Grammatical morphemes)

การละหน่วยคำหลัก เช่น การละคำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ ยกตัวอย่างเช่น Mary is the president of the new company.

หน่วยคำที่สื่อความหมายหลักในประโยคได้แก่ Mary president new company. การตีความหมายของประโยคที่คำว่า Mary president new company. สามารถสื่อความหมายได้ใกล้เคียงกว่าประโยคที่มีเพียง is the of the ส่วนการละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์

(Grammatical Morphemes) เป็นการละคำอีกประเภทหนึ่งที่ไม่ส่งผลต่อความหมายของประโยคมากนัก เช่น

he hit car

ซึ่ง –s ที่หายไปนั้นมีผลเพียงเล็กน้อยต่อความหมายของประโยค คำกริยาช่วย (Verb to Be) เช่น is will can คำบุพบท (Prepositions) เช่น in on at คำนำหน้านาม (Articles) เช่น a an the รวมไปถึงคำนามและคำกริยาที่ใช้ในการผันไวยากรณ์ เช่น –s ในคำว่า mothers -ed ในคำว่า looked -ing ในคำว่า laughing

การละคำทั้งสองประเภทเกิดในช่วงเริ่มต้นของการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยการละหน่วยคำหลักมักมีสาเหตุจากการที่ผู้เรียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์ไม่เพียงพอ ข้อผิดพลาดนี้สามารถแก้ไขได้เมื่อผู้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นหรือผู้เรียนสามารถใช้กริยาท่าทางประกอบคำพูดเพื่อสื่อสาร ส่วนการละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์นั้นผู้เรียนมักจะใช้เวลานานกว่าจะแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ได้

ตารางที่ 3 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างพื้นผิวของประโยค การละหน่วยคำหลัก (Omission of content morphemes)

ตัวอย่างประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
1. ละคำนามหลัก	a dirty (cat)
	the skinny (dog)
2. ละประธาน	(They) play baseball
	(She) no eating that
3. ละคำกริยาหลัก has	Billy (has) no milk.
4. ละกรรมตรง	Give (it) the little birds to eat.
	He likes (it).

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ตารางที่ 4 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างพื้นผิวของประโยค การละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์ (Omission of grammatical morphemes)

ตัวอย่างประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
1. ละคำบุพบท to/ on/ in	Give (to) the little birds to eat.
	I fall down (in) the water.
	Go put your pajama (on).
2. ละคำนำหน้านาม the	(The) car coming.
	(The) cat go there.
	(The) apple come down.
	(The) doggie eat it.
3. ละ –s ที่พหูพจน์	It's got some flower(s).
4. ละ –es ที่เป็นพหูพจน์	Those two house(es)
5. ละกริยาช่วย do/is/are	What (do) you want eat?
	(Do) not go over there.
	I (do) not have it.
	(is/are) no eating that.
6. ละกริยาช่วย is/ am	Car (is) coming.
	How (am) I gonna get there?
7. ละสัมพันธ์กริยา (copula) is/ am ในความหมาย เป็น อยู่ คือ	I (am) sick.
8. ละ –ing ในประโยคภาวะต่อเนื่อง (Progressive)	A father is come(ing).
	Cat go(ing) there.
9. ละ–ed หลังกริยาปกติในประโยคอดีตกาล	He close(d) it.
10. ละการเปลี่ยนรูปกริยาอปกติในประโยคอดีตกาล fell/come/ate	I fall (fell) down the water.
	Apple come (came) down.
	Doggie eat (ate) it.
11. ละกริยาสำหรับเอกพจน์บุรุษที่สาม	He don't (es) swim.
12. ละ to หน้าตัวบ่งชี้รูปกลาง (Infinitive marker)	He don't like (to) eat it.

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

3.2 การเพิ่มคำ (Addition)

การเพิ่มคือการเติมองค์ประกอบที่จะต้องไม่มีลงไปในประโยค ข้อผิดพลาดประเภทนี้มักพบหลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนรู้กฎและหลักไวยากรณ์ทางภาษาของภาษาที่สองแล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการสร้างประโยคอื่น ๆ แล้วเกิดข้อผิดพลาดเนื่องจากภาษามีกฎไวยากรณ์และข้อยกเว้นมากมาย ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเพิ่มสามารถแบ่งออกเป็นสามหัวข้อ คือ การใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน (Double marking) การใช้กฎเกินการ (Regularization) และการเพิ่มคำอื่น ๆ (Simple addition)

3.2.1 การใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน เป็นข้อผิดพลาดที่มีลักษณะบ่งชี้ที่สื่อความหมายทางภาษาซ้ำซ้อนในกรณีที่จะต้องใส่ลักษณะชี้เพียงครั้งเดียว ตัวอย่างเช่น การใช้กาลบ่งชี้ซ้ำซ้อน

He doesn't knows my name.

We didn't went there.

โดยปกติแล้วหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจะกำหนดให้เปลี่ยนคำกริยาเพื่อระบุกาลเวลาไว้ที่คำกริยาตัวแรกเท่านั้นและในกรณีที่ประโยคใดมีคำกริยาช่วยรูปกริยาที่บ่งบอกกาลจะอยู่ที่คำกริยาช่วย ข้อผิดพลาดในกลุ่มการใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อนเกิดจากการที่ผู้เรียนใช้ลักษณะบ่งชี้เพื่อระบุกาลในคำกริยาทั้งสอง

ตารางที่ 5 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างผิวของประโยคประเภทใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน

ประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด	คำอธิบาย
1. ประโยคบอกเล่ารูปปัจจุบัน	Bill doesn't likes it carrots.	ใช้ does แต่ยังคงเติม –s ที่ like เพื่อบ่งบอกประธานเอกพจน์ซ้ำซ้อน
2. กริยาปกติในรูปอดีต (Regular past)	Why didn't you came to school?	ใช้ did และ came เพื่อระบุอดีต การแทนการใช้ come
3. กริยาอปกติในรูปอดีต (Irregular past)	Did I did it?	ใช้ did และ did ซ้ำแทนการใช้ doที่ควรอยู่ในรูปกริยาหลักปกติ
4. กรรมตรง (Direct object)	Put it down the card.	ใช้กรรม it และ the card ซ้ำซ้อน
5. สมดุลย์ของภาคแสดง	Is this is a cow?	ใช้กริยาช่วย is ซ้ำซ้อน

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด	คำอธิบาย
6. กรรม (Object)	That's the man who I saw him.	กรรมของประโยคเป็นทั้งคำนามหลักและกรรมของประโยคในรูปสรรพนาม
7. อดีตกาล (Past tense)	Why didn't mommy don't make dinner?	รูปอดีตกาลที่มีกริยาช่วย didn't และ don't ซ้ำซ้อน
8. ปฏิเสธ (Negation)	She didn't give him none. He don't got no wings.	รูปปฏิเสธที่มีกริยาช่วยซ้ำซ้อนกับหน่วยระบุจำนวน
9. อดีตกาล (Past tense)	She didn't went/goed.	กริยาช่วยและกริยาหลักอยู่ในรูปอดีตกาลซ้ำซ้อน
10. ปัจจุบันกาล (Present tense)	He doesn't eats.	กริยาช่วยและกริยาหลักอยู่ในรูปปัจจุบันกาลที่ใช้ในลักษณะซ้ำซ้อน

3.2.2 การใช้กฎเกินการ กฎของภาษาที่เป็นสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับทุกลักษณะของภาษา แต่หลักไวยากรณ์บางอย่างต้องมีการยกเว้นในบางกรณี การใช้กฎเกินการภายใต้การเพิ่มเป็นการเพิ่มลักษณะทางภาษาศาสตร์เข้าในกลุ่มคำที่ได้รับการยกเว้นให้ไม่ต้องมีการเปลี่ยนรูป เช่น คำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์เช่น sheep และ deer ที่เป็นได้ทั้งเอกพจน์และพหูพจน์หรือคำกริยาที่ได้รับการยกเว้นให้คงรูปเดิมเมื่อเปลี่ยนกริยาจากรูปปัจจุบันและอดีต เช่น put และ hit ซึ่งหากผู้เรียนเปลี่ยนรูปคำนามเป็น sheeps หรือ deers และเปลี่ยนรูปกริยาเป็น putted หรือ hitted แสดงว่าผู้เรียนใช้กฎเกินการในการเพิ่มคำ

3.2.3 การเพิ่มคำแบบง่าย จัดว่าเป็นข้อผิดพลาดอื่นที่เกิดจากการเพิ่มคำที่ไม่อยู่ในการใช้กฎเกินการหรือการใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน เช่น The fishes doesn't live in the water. ที่ประธานของประโยคจะต้องเป็นพหูพจน์ การใช้คำนำหน้านาม "a" นำหน้า this และ that เช่น a this และ a that หรือแม้แต่การวางคำบุพบทซ้ำซ้อน เช่น in over here และ outside from

3.3 การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation)

เป็นลักษณะของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้รูปแบบของหน่วยคำหรือโครงสร้างที่ผิด ข้อผิดพลาดประเภทนี้เกิดจากการที่ผู้เรียนเสริมรูปบางอย่างในคำหรือประโยคผิด เช่น The dog eated the chicken. ผู้เรียนได้ใส่ –ed เพื่อบ่งชี้อดีตกาลในประโยคแต่เป็นการเติมลักษณะบ่งชี้ที่ผิด ข้อผิดพลาดแบบการเพิ่มคำและการใช้รูปแบบผิดนั้นมักจะเกิดจากการขาดความรู้ไม่ใช่เกิดจากความเหนื่อยล้าหรือเลินเล่อของผู้เรียน การสร้างรูปแบบผิดจำแนกได้เป็นสามประเภทคือ ข้อผิดพลาดจากการใช้กฎเกินการ การใช้รูปแบบครอบจักรวาล และการสลับรูปแบบ

3.3.1 ข้อผิดพลาดจากการใช้กฎเกินการ เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กฎปกติทั่วไป (Regular) ของภาษากับลักษณะบ่งชี้แบบอปกติ (Irregular) เช่น

ใช้ runned แทน ran ในประโยค He runned.

ใช้ gooses แทน geese ในประโยค There are three gooses.

ใช้ hisself แทน himself ในประโยค He brought it hisself.

การใช้กฎเกินการมักเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนสรุปไวยากรณ์แล้วประยุกต์ใช้โดยไม่ได้คำนึงถึงข้อยกเว้นของคำกริยานั้น ๆ นอกนี้จากผู้เรียนอาจจะเข้าใจคำกริยาบางคำ เช่น promise และ ask ที่ในประโยคที่มีการลดรูปของส่วนเติมเต็มว่าเป็นคำกริยาปกติแล้วทำให้ตีความหมายของประโยคผิดได้ ตัวอย่างในตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าประโยคที่หนึ่งและสองนั้นมีโครงสร้างที่คล้ายคลึงกันแต่ความหมายในเชิงลึกนั้นแตกต่างกัน ตัวอย่างในตารางที่หกแสดงให้เห็นว่าประโยคปกตินั้นมีความหมายชัดเจนในตัวโดยไม่ต้องตีความ แต่ประโยคอปกติมีการลดส่วนเติมเต็มของประโยคลงไปจำเป็นที่จะต้องตีความประโยคเหล่านั้นซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องระมัดระวังในการใช้คำกริยาเหล่านั้นเพื่อไม่ให้เกิดการตีความหมายผิดพลาดนั้น

ตารางที่ 6 ตัวอย่างภาคแสดงอปกติในภาษาที่ 1 ที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่ 2 ตีความหมายผิด

คู่ประโยค	การตีความหมาย
ปกติ : Don allowed Fred to stay.	
อปกติ : Dom promised Fred to stay.	ความหมายผิด : Don promised Fred that Fred would stay. ความหมายถูก: Don promised Fred that Don would stay.

ตารางที่ 6 (ต่อ)

คู่ประโยค	การตีความหมาย
ปกติ : The girl tells the boy what to paint.	
อปกติ : The girl asks the boy what to paint.	ความหมายผิด : The girl asks the boy what he should paint. ความหมายถูก: The girl asks the boy what she should paint.
ปกติ : John is eager to see.	
อปกติ : John is easy to see.	ความหมายผิด : It is easy for John to see. ความหมายถูก: It is easy to see John.

3.3.2 การใช้รูปแบบครอบจักรวาล เป็นรูปแบบที่ผู้เรียนเลือกใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งของกลุ่มคำเป็นตัวแทนของกลุ่มคำทั้งหมดเช่น คุณศัพท์เฉพาะ (Demonstrative adjective) เช่น this that these และ those แทนคำคุณศัพท์เฉพาะรูปแบบอื่น ๆ เช่น ผู้เรียนใช้ “that” แทนคำคุณศัพท์เฉพาะทั้งหมดโดยไม่ได้คำนึงถึงหลักไวยากรณ์อย่างอื่น ดังตัวอย่างที่ผู้เรียนควรจะเปลี่ยน “that” นำหน้าทั้งคำนามเอกพจน์และพหูพจน์ ทั้งนี้ผู้เรียนควรใช้ “these dogs” แทน “that dogs”

That dog

That dogs

หรือบางครั้งผู้เรียนใช้บุรุษสรรพนามอย่างใดอย่างหนึ่งแทนเช่นใช้ “me” กับทุกประโยคแทนที่จะสร้างประโยคเป็น “I am hungry” แต่ยังคงใช้ “me hungry”

Give me that

Me hungry

3.3.3 การสลับรูปแบบ เป็นรูปแบบข้อผิดพลาดที่เกิดหลังจากผู้เรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์เพิ่มมากขึ้นแต่ยังสลับรูปแบบในการใช้คำเหล่านั้นไม่ถูกต้อง ตัวอย่างประโยคต่อไปนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสร้างข้อผิดพลาดขึ้นมาด้วยคำศัพท์ที่หลากหลายหากแต่ยังนำมาใช้ได้ไม่ถูกต้อง

ใช้คำคุณศัพท์นำหน้านามพหูพจน์แทนคำนำหน้านามเอกพจน์

Those dog แทน That dog

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ใช้คำคุณศัพท์เฉพาะสำหรับนำหน้านามเอกพจน์พจน์

This cats แทน These cats

หรือแม้แต่คำสรรพนามต่าง ๆ

ใช้คำสำหรับเพศชายแทนเพศหญิงเช่น he แทน she

ใช้คำสำหรับพหูพจน์แทนเอกพจน์เช่น they แทน it

ใช้การกรรมตรงแทนกรรมประธานช่น her แทน she

การสลับรูปแบบยังพบได้ในการสร้างคำกริยาอปกติในรูปอดีตที่เปลี่ยนรูปด้วยการเติม –en เช่น

I seen her yesterday.

He would have saw him.

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเพิ่มหรือการใช้รูปแบบผิดนั้นมีความคล้ายคลึงกันคือเป็นข้อผิดพลาดที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่สองแล้วเพราะผู้เรียนสามารถปรับใช้กฎไวยากรณ์ได้ถึงแม้จะไม่ถูกต้องก็ตาม ลักษณะข้อผิดพลาดด้วยการใช้รูปแบบครอบจักรวาลและการสลับรูปแบบนั้นเป็นลักษณะข้อผิดพลาดที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ทางภาษาที่ต่างระดับกัน

ตารางที่ 7 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้วยการใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation)

ประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด	คำอธิบาย
1. กริยาช่วย	He don't (is) looking.	ใช้ don't แทน isn't
2. บุพบท	in (on) the feet.	ใช้ in แทน on
3. สรรพนามประธาน	He (she) was not looking.	ใช้ he แทน she
	The mother's over there and	
	he's (she's) nervous.	ใช้ he's แทน she's
4. สรรพนามแสดงความเป็น	That's she's (her) house.	ใช้ she's แทน her
เจ้าของ	She (her) name is Maria.	ใช้ she แทน her
5. ปฏิเสธ	I no (do not) have it.	ใช้ no แทน do not
6. ระบุจำนวน (Quantifier)	a (some) water	ใช้ a แทน some
	two (some) milk	ใช้ two แทน some
	a carrots	ใช้คำนำหน้านาม (article)
	He got a (some) toys.	"a" แทนจำนวนนับได้

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

3.4 การเรียงลำดับคำผิด (Misordering)

เป็นการวางลำดับของคำหรือกลุ่มคำไม่ถูกต้องในประโยค ข้อผิดพลาดด้วยการสลับตำแหน่งบางครั้งมีสาเหตุมาจากการแปลประโยคแบบคำต่อคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาที่หนึ่ง

He is <u>all the time</u> late ใช้แทน he is late all the time.

I don't know what is that ใช้แทนประโยคคำถาม what is that is.

What dad is doing? ใช้แทน What is dad doing?

ตารางที่ 8 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้วยการเรียงลำดับคำผิด

ประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด	ประโยคที่ถูกต้อง
1. กริยาช่วยในประโยคคำถาม	What <u>this is</u>?	What is this?
2. กริยาช่วยในประโยคคำถามซ้อน	I know what <u>is that</u>.	I know what that is.

จากหลักการแบ่งข้อผิดพลาดที่กล่าวมาข้างต้นงานวิจัยนี้จะใช้กรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามกรอบแนวคิดของ Burt and other(1982) ที่วิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคร่วมกับข้อผิดพลาดอื่น ๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

มีนักวิจัยหลายท่านที่ได้ศึกษาถึงปัญหาและข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของคนไทย ตัวอย่างเช่น Rodpechprai and Tapinta (2010, p. 132) ศึกษาเรื่องความผิดพลาดของนักศึกษาไทยในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เรื่องการใช้ภาษาอังกฤษที่มีคำกริยาที่แสดงความรู้สึก มีวัตถุประสงค์เพื่อหาสาเหตุของการก่อให้เกิดข้อผิดพลาดทางภาษาและหาประเภทของข้อผิดพลาดที่พบในการใช้คำกริยาที่แสดงความรู้สึก กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาไทย จำนวน 64 คน ที่ไม่ใช่นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ โดยให้นักศึกษาทำแบบสอบถามและเลือกประโยคใช้บ่อย ๆ และประโยคที่ไม่ค่อยใช้ จากนั้นนักศึกษาได้ทำแบบทดสอบแบบปรนัยและแบบทดสอบการแปลโดยไม่จำกัดเวลา แล้วจึงสัมภาษณ์นักศึกษาที่มีข้อผิดพลาดมาก ผลการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมีทั้งจากอิทธิพลของภาษาที่หนึ่ง (First language interference) ซึ่งแบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ข้อผิดพลาดที่ในการใช้คำกริยาหรือคำกริยาที่ตามด้วยคำกริยาที่แสดงความรู้สึกในรูปอดีตกาล เช่น I am interested in this book และข้อผิดพลาดในประโยคกรรตุวาจก (Active voice) เช่น This book interests me และข้อผิดพลาดภายในภาษา (Intralingual error) ซึ่งแบ่งกลุ่มเป็น โครงสร้างประโยคที่ผิดเนื่องจากขาดความรู้ด้านไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคโดยการใช้คำกริยาแสดงความรู้สึกในรูปปัจจุบัน (Present) และอดีต (Past Participle) เป็นคำคุณศัพท์ขยายนามวลี เช่น This is an interesting boy and this is an interested boy.

ในทำนองเดียวกัน Pholthee (2009) ศึกษาเพื่อตรวจสอบและแยกประเภทข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนเชิงวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำกริยาในภาษาอังกฤษ การบอกเวลา และสมบูรณ์กาล เพื่อหาสาเหตุของความผิดพลาด โดยศึกษานักศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 50 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยใช้เรียงความเชิงวิชาการเป็นเครื่องมือ ข้อสอบทางไวยากรณ์ และการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในงานเขียนที่พบในการวิจัยแบ่งได้เป็น 8 กลุ่ม คือ การเลือกใช้คำ การใช้คำบอกกาลหรือการณ์สมบูรณ์ผิด ความไม่สอดคล้องของประธานกับคำกริยา ข้อผิดพลาดในเรื่องการใช้วาจก การเลือกใช้รูปของกริยาผิด การใส่คำกริยาที่ไม่จำเป็น การซ้ำคำกริยา “be” และความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนความผิดที่เกิดขึ้นในการเลือกใช้คำเป็นความผิดที่พบบ่อยที่สุดในงานเขียนทางวิชาการ ในขณะที่ผลของการใช้แบบทดสอบทางไวยากรณ์พบว่าการใส่คำกริยาที่ไม่จำเป็นปัญหาที่พบมากที่สุด ส่วนสาเหตุหลักของความผิดพลาดสองดันดับแรกคือความแตกต่างของโครงสร้างภาษาและการไม่รู้กฎทางภาษา ปัญหาเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้สอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนไทย ควรเน้นย้ำข้อผิดพลาดเหล่านี้กับผู้เรียนเพื่อให้เกิดการปรับปรุงต่อไป

นอกจากนี้ยังมีนักวิจัยอีกหลายท่านที่มีความสนใจศึกษาถึงข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในการเขียนของคนไทยที่ทำงานในภาคธุรกิจ ตัวอย่างเช่น Chakorn (2005, pp. 101-126) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในจดหมายภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 109 ฉบับของนักธุรกิจชาวไทย จากจดหมายทั้งหมดกว่า 600 ฉบับ จากหน่วยงานราชการ หน่วยงานเอกชน และห้างหุ้นส่วนต่าง ๆ ที่ติดต่อกับคู่ค้าต่างประเทศที่ส่วนมากเป็นประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ จดหมายที่นำมาวิเคราะห์เป็นจดหมายที่เขียนโดยคนไทย ผลจากการวิเคราะห์พบข้อผิดพลาดทั้งหมด 209 ข้อผิดพลาด ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งประเภทข้อผิดพลาดออกเป็น 14 ประเภทหลักและแยกเป็น 11 ประเภทย่อย โดยแบ่งตามลักษณะเฉพาะของข้อผิดพลาด ผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดสามอันดับแรกที่พบคือ ข้อผิดพลาดด้านคำกริยา (Verb) คิดเป็นร้อยละ 22 ข้อผิดพลาดด้านคำเชื่อม (Preposition) คิดเป็นร้อยละ 19 และอันดับที่สามคือข้อผิดพลาดด้านคำบ่งชี้ (Determiner) คิดเป็นร้อยละ 16

อีกทั้งนักวิจัยที่ศึกษาถึงความต้องการพัฒนาและเพิ่มพูนทักษะของคนไทยที่ทำงาน

ในภาคธุรกิจอีกด้วย ตัวอย่างเช่น Sopon (2001) ได้สำรวจความต้องการภาษาอังกฤษของวิศวกรในระดับปฏิบัติการและระดับบริหารที่จบการศึกษาปริญญาตรี ด้านวิศวกรรมศาสตร์ ที่ทำงานฝ่ายผลิตของอุตสากรรมอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 108 คน ในโรงงานอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นสมาชิกของสมาคมผู้ดำเนินธุรกิจด้านอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์ซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดสมุทรปราการ ปทุมธานี นนทบุรี ฉะเชิงเทรา และอยุธยา พบว่า วิศวกรใช้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารกับหัวหน้างาน เพื่อนร่วมงาน และลูกค้า โดยที่วิศวกรเหล่านี้มีความเห็นว่าตนเองยังต้องการจะฝึกอบรมเพิ่มเติมเพื่อพัฒนาการเขียนและหลักไวยากรณ์ถึงร้อยละ 19.4 ในขณะที่ Numbenjapol (1996, pp.150-159) ได้ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาอังกฤษในภาคธุรกิจและระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ทำงานในภาคธุรกิจจากกลุ่มตัวอย่างรุ่น 48, 49, และ 50 พบว่า บัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ดำรงตำแหน่งในระดับผู้ปฏิบัติการ ผู้บริหารระดับต้น ผู้บริหารระดับกลาง และผู้บริหารระดับสูงมีความเห็นตรงกันว่าผู้ดำรงตำแหน่งทุกตำแหน่งควรมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในทุกทักษะอยู่ในระดับที่ใช้การได้ดี แต่จากผลการประเมินตนเองกลับพบว่าผู้บริหารระดับสูงประเมินตนเองว่ามีความสามารถในการฟัง พูด และเขียนอยู่ในระดับใช้การได้เท่านั้น

จากการศึกษาด้านปัญหาด้านข้อผิดพลาดไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้แสดงให้เห็นว่าคนไทยยังคงมีปัญหาด้านไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษทั้งในภาคการศึกษาและภาคธุรกิจ การเขียนภาษาอังกฤษในระดับการทำงานเชิงธุรกิจนั้นผู้บริหารขององค์กรทางธุรกิจมีความคาดหวังที่จะเห็นผู้พนักงานทุกระดับมีทักษะภาษาอังกฤษในระดับที่ใช้การได้ดี แต่ผลการศึกษาที่พบคือพนักงานยังคงมีข้อบกพร่องและใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ผิดพลาดปรากฏอยู่ ซึ่งผลจากการศึกษาที่มีก่อนหน้านี้จะเป็นแนวทางในการศึกษาข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ที่เขียนโดยพนักงานบริษัทซิเลซติกา (ประเทศไทย) ที่เป็นหน่วยงานเอกชนที่ดำเนินธุรกิจด้านอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งผลที่ได้จากการในศึกษาครั้งนี้จะช่วยให้ผู้เขียนตระหนักถึงข้อผิดพลาดที่มักจะเกิดขึ้นในการเขียนภาษาอังกฤษและเพิ่มความระมัดระวังในการเขียนในครั้งต่อไป

งานวิจัยต่างประเทศ

นอกจากงานวิจัยในประเทศแล้ว ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยจากต่างประเทศพบว่าปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น การศึกษาข้อผิดพลาดที่ของ Hourani (2008) ศึกษาข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของเรียนชั้นมัธยมปลายในดูไบ จำนวน 105 คน โดยเขียนเรียงความความยาวจำนวน 120-200 คำ และนำมาวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดโดยแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 8 ประเภท ได้แก่ วาจก (Voice) ความสอดคล้องของรูปประธานและคำกริยา

(Subject verb agreement) การผันรูปคำกริยาตามกาล (Tense) การเรียงลำดับคำ (Word order) คำบุพบท (Preposition) คำนำหน้านาม (Article) คำพหูพจน์ (Plural) และคำกิริยาช่วย (Auxiliaries) เมื่อวิเคราะห์แล้วพบว่า มีข้อผิดพลาดทั้งหมด 1130 ครั้ง ซึ่งข้อผิดพลาดสูงสุดสามลำดับแรกคือ ความสอดคล้องของรูปประธานและคำกริยา (Subject verb agreement) เป็นข้อผิดพลาดที่พบจำนวนทั้งหมด 298 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25 และตามด้วยการผันรูปคำกริยาตามกาล (Tense) มีข้อผิดพลาด 250 ครั้ง คิดเป็นจำนวน 22 % และตามด้วยคำบุพบท (Preposition) ที่มีข้อผิดพลาดจำนวน 167 ครั้ง ส่วน Subramaniam (2009, p. 482) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในงานเขียนเรียงความของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในมาเลเซียเพศชาย จำนวน 37 คนและเพศหญิง จำนวน 35 โดยที่นักเรียนทั้งหมดมีพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากันและมีประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษเท่ากันนอกห้องเรียนในระดับน้อยมาก ผู้วิจัยได้นำเรียงความทั้ง 72 ฉบับมาวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดและแบ่งประเภทข้อผิดพลาด ผลการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดในการใช้รูปเอกพจน์/ พหูพจน์ การใช้รูปกริยาตามกาลต่าง ๆ การเลือกใช้คำ การใช้คำบุพบท ความสอดคล้องของประธานและกริยาของประโยค และการเรียงลำดับคำเป็นข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่พบมากที่สุด

ในทำนองเดียวกันยังมีผู้ที่สนใจศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย เช่น Hui-mien Tan (2011) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในงานเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและกลยุทธ์ในการสอนโดยการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่สองของมหาวิทยาลัย Kun Shan ซึ่งเป็นนักศึกษที่ไม่ใช้วิชาเอกภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดสี่ลำดับแรกคือ การเลือกใช้คำ (Word choice) รูปคำกริยา (Verb form) การละประธาน (Missing subject) และลำดับสุดท้าย คือ คำกริยาในกาลประเภทต่าง (Verb Tense) โดยข้อผิดพลาดมีสาเหตุมาจากผู้เรียนรู้คำศัพท์น้อย มีรู้ด้านไวยากรณ์ในระดับต่ำ และสาเหตุสุดท้ายคือ อิทธพลจากภาษาที่หนึ่ง ส่วน Hasyim (2002 pp. 42-50) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในงานเขียนบทคัดย่อในวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาปริญญาโทของมหาวิทยาลัย Hasanuddin ในประเทศอินโดนีเซีย พบว่า นักศึกษามีข้อผิดพลาดในการใช้คุณศัพท์ การสร้างประโยคที่มีประธานและคำกริยาของประโยคไม่สอดคล้องกัน การสร้างประโยคบอกเล่าด้วยการใช้คำ “how far” การใช้คำบุพบทผิด การใช้ประโยคกรรมวาจกผิด ซึ่งผู้วิจัยสรุปว่าการเขียนของนักศึกษายังมีข้อผิดพลาดอยู่มากและต้องได้รับการพัฒนา ส่วนในอีกด้านหนึ่งผู้สอนภาษาอังกฤษก็ควรนำข้อผิดพลาดของนักศึกษามาทบทวนและปรับปรุงการเรียนการสอน

ผลจากการข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษในต่างประเทศดังที่ได้

กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นเช่นกันว่าผู้เขียนที่ไม่ได้มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ (Mother tongue) มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์การเขียนภาษาอังกฤษคล้ายคลึงกับการเขียนภาษาอังกฤษของชาวไทย ซึ่งผลจากการศึกษาครั้งนี้จะทำให้ผู้เขียนตระหนักถึงข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากขึ้น

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University